

OUDE REFREINEN EN NIEUWE GELUIDEN

Als er een onderwerp is dat niet uit de vergetelheid moet worden gewekt is het wel het begrip 'kolonisatie'. Na in de vorige eeuwen zijn glorie-dagen te hebben beleefd, is de heersende strekking wel dat de verhoudingen tussen ontwikkelde landen en die welke nog een hele inhaalbeweging uit te voeren hebben niet langer door overheersing kunnen noch mogen worden opgelost.

DOOR GUIDO BOSTEELS

Hoe dan ook blijft het probleem waarmee wij, oudgedienden in Afrika, aan den lijve geconfronteerd zijn geweest ons allen nauw aan het hart liggen : dat van de ongelijke graad van ontwikkeling van de volksgemeenschappen op wereldschaal, trouwens een probleem van alle tijden : zowel ons verleden als het heden en de toekomst.

De snelle technische evolutie en de daarmee gepaard gaande stijgende welvaart die onze westerse beschaving sinds meerdere decennien kenmerken hebben overigens de kloof die ons van de minder ontwikkelde volkeren scheidt nog verder uitgediept.

De manier waarop wij in het verleden met die differentiële ontwikkelingsgraad zijn omgesprongen is al sedert tientallen jaren een fundamentele bron van discussie, spanningen en meningsverschillen. De politieke bewustwording in wat men destijds de 'niet gebonden landen' noemde heeft het wereldgeweten tot het besluit gebracht dat dit systeem niet langer voldeed aan de hedendaagse ethische normen.

Om in de noden van de voorzien, hebben wij sindsdien fenomeen ontwikkelingshulp, van de OESO – in 2016 miljard dollar werd besteed.

Zijn de problemen van de meteen geregeld? Dat lijkt zijn. Van verschillende zijden zijn negatieve aspecten en de ontwikkelingswerk in het licht te verscheen het geruchtmakende "Fatale hulp") van de Dambisa Moyo, die er niet voor effecten van dit soort bijstand de Amerikaanse politicoloog Portland Universiteit in de USA, kleerscheuren – en tot grote ontelbare 'welmenende'

schrijven dat het kolonialisme ook goede kanten vertoont.

De klap op de vuurpijl kwam dan wel van de President van Ghana Nana Akufo-Addo, die onlangs opzien baarde in een toespraak die hij uitsprak om President Macron van Frankrijk welkom te heten. Daarin gaf hij moedig blijk van zelfbewustzijn en intellectuele eerlijkheid. "Het gaat toch niet op, riep hij uit, dat mijn land zestig jaar na zijn onafhankelijkheid nog ontwikkelingshulp toegereikt moet krijgen – 1 miljard euro per jaar – om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen !" Hij aarzelde ook niet om een vergelijking te maken van zijn land met Zuid-Korea, dat 60 jaar geleden armer

achtergebleven landen te dus kennis gemaakt met het waaraan – volgens gegevens wereldwijd een bedrag van 116

achtergebleven landen hiermee helaas allerminst het geval te stemmen opgegaan om de ondoeltreffendheid van heel wat stellen. Enige maanden geleden boek "Dead Aid" (vertaald als Zambiaanse onderzoekster terugschrok sommige schadelijke aan te klagen. Recenter was er Bruce Gilley, professor aan de die het – niet zonder woede en ontsteltenis van Amerikanen heeft aangedurfd te

was dan Ghana, maar ondertussen, zoals iedereen weet, een schitterend parcours heeft afgelegd. Is het een illusie te hopen dat wij zulke taal weldra ook uit andere hoeken in Afrika te horen zullen krijgen ?

Au jardin d'Eala (Coquilhatville) © Martine Russworm